

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. J. Zemaníkovej a členov senátu JUDr. Petra Dukesa a Mgr. Ľubomíry Kúdelovej v právnej veci žalobcu: **M. S., spol. s r. o.**, V., zast. advokátkou JUDr. D. V., G., proti žalovanému: **M. P., J.**, zast. advokátom JUDr. F. T., Z., **o zaplatenie 980 000 Kč s prísl.**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-34Cb 212/1996-330 zo dňa 24. 03. 2010, jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-34Cb 212/1996-330 zo dňa 24. 03. 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e P. r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. Z-2-34Cb 212/1996-330 zo dňa 24. 03. 2010 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že predmetom veci je zaplatenie sumy 980 000 Kč spolu s úrokom z omeškania, ktorá škoda mala žalobcovi vzniknúť nedoručením prepravovaného tovaru – 30 paliet instantnej kávy prepravovanej z mesta Szerencs Maďarská republika do Prahy – ČR. Citoval uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Obo 219/2005 zo dňa 27. 09. 2006, 4 Obo 218/2007 zo dňa 21. 10. 2008. V ďalšom konaní

mal súd za jednoznačne preukázané, že pre žalovaného na základe pracovnej zmluvy – Dohody o vykonaní práce zo dňa 07. 07. 1995 vykonával J. K., ako vodič kamiónu prácu pre žalovaného na skúšobnú dobu jeden mesiac do 07. 08. 1995. Zo zápisnice zo dňa 30. 08. 1995 z výpovede polície, prvostupňový súd zistil, že J. K. vykonával pre žalovaného prepravu z Moskvy a späť motorovým vozidlom Liaz 100, ŠPZ: NRA 47-41 s návesom ŠPZ: NR 87-57, kde prišlo k naloženiu tovaru a následne k odcudzeniu. Za preukázané označil, že doprava bola realizovaná označeným motorovým vozidlom, ale nedospel k záveru, že doprava bola realizovaná medzi žalobcom a žalovaným riadnym spôsobom, a preto nepriznal žalobcovi právo na náhradu škody. Súd posúdil nárok žalobcu vzhľadom na to, že sa jednalo o medzinárodnú cestnú nákladnú dopravu ako aj s poukazom na odôvodnenie rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zmysle Dohovoru č. 11/1975 Zb. v platnom znení CMR podľa kapitoly I. čl. 1, II., III čl. 5 ako aj kapitoly IV čl. 17, 18. Konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal, že komu bola označená objednávka na prepravu doručovaná, na akú firmu adresovaná a že taktiež nebolo preukázané, že súhlasný prejav žalovaného zo dňa 07. 08. 1995 je súhlasom na realizáciu označenej prepravy, s následným uzavretím prepravnej zmluvy. Prvostupňový súd dospel k záveru, že žalovaného nie je možné považovať za zmluvného partnera žalobcu s tým, že vznikla prepravná zmluva medzi žalobcom a žalovaným následne s možnosťou domáhať sa zodpovednosti dopravcu z titulu náhrady škody, stratou zásielky. Konajúci súd na základe zisteného skutkového stavu v spojení s odôvodneniami rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 219/2005 a 4 Obo 218/2007 mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne možnosti priznania náhrady škody z titulu medzinárodnej prepravnej zmluvy. Z jednotnej colnej deklarácie zistil, že zúčastnenými stranami pri medzinárodnej preprave boli spoločnosť N. H. a N. F., s. r. o. Praha, pričom doprava bola realizovaná motorovým vozidlom ŠPZ: NRA 47-41 s návesom ŠPZ: NR 87-57. Akým spôsobom žalobca komunikoval s vodičom kamiónu, ktorý sa vydával za J. K. mimo pokynov žalovaného považoval za neznáme. Skutočnosť o priamej komunikácii so žalobcom vyplývala podľa prvostupňového súdu z výpovede žalovaného z čl. 24. V zmysle uvedených dôvodov prvostupňový súd konštatoval, že žalobca nepreukázal uzatvorenie prepravnej zmluvy so žalovaným a práve naopak zistil, že v zmluvnom vzťahu bola spoločnosť N. F., s. r. o. Praha ako odberateľ zásielky a žalobca ako dopravca. Súd preto žalobu zamietol a o trovách konania vzhľadom na nevyčíslenie rozhodol ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

Proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote sa odvolal žalobca podaním doručeným dňa 15. 07. 2010 a navrhol napadnuté rozhodnutie zmeniť a žalobe vyhovieť. Zároveň navrhol odvolaciemu súdu vec nevracať prvostupňovému súdu ale rozhodnúť rozsudkom.

V odôvodnení odvolania k otázke, že žalobca nepreukázal uzatvorenie prepravnej zmluvy uviedol, že za potrebné považuje opätovne opísať právne postavenie jednotlivých zúčastnených subjektov a že čo sa týka vzťahu medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená prepravná zmluva a to na základe objednávky žalobcu u žalovaného dopravným príkazom č. 857/0239/08/01 a následnom potvrdení objednávky žalovaným faxom zo 07. 08. 1995, a že takáto prepravná zmluva sa riadi Dohovorom CMR podľa KAP. I. čl. 1 bod 1 Dohovoru, pričom žalobca mal postavenie odosielateľa a žalovaný postavenie prepravcu. Uviedol, že táto skutočnosť bola pred prvostupňovým súdom preukázaná. K tvrdeniu uvedenom v rozsudku Krajského súdu v Bratislave, že žalobca nepreukázal komu bola označená objednávka na prepravu doručovaná a na akú firmu bola adresovaná, resp., že z predloženej fotokópie dopravcom mala byť firma B. Sk konštatoval, že takéto konštatovanie nezodpovedá skutočnosti, nakoľko v dopravnom príkaze č. 857/0239/08/01 je ako dopravca uvedený žalovaný „označenie F. B.“, čo znamená, že ide iba o chybu v písaní, keďže správne malo byť uvedené „F. P.“. Za dôležitú skutočnosť označil, že fakt, že žalovaný dostal od žalobcu objednávku na dopravu nebol nikdy sporný. Poukázal na vyjadrenie žalovaného zo dňa 14. 04. 1999, v ktorom žalovaný nesporne uvádza, že „po obdržaní objednávky na prepravu tovaru bol viackrát v telefonickej kontakte s vodičom“, a keďže doručenie objednávky prepravy od žalobcu žalovanému nebolo nikdy sporné, podľa žalobcu nebolo potrebné tento fakt už ďalej preukazovať. Tvrdenie prvostupňového súdu, že v konaní nebolo preukázané, že súhlasný prejav žalovaného zo dňa 17. 08. 1995 je súhlasom na realizáciu označenej prepravy tovaru s následným uzatvorením zmluvy, žalobca označil taktiež za nesprávne s poukazom na predložené dôkazy o potvrdení objednávky zo strany žalovaného spolu s výpisom faxových správ žalobcu. Skutočnosť, že ustanovený znalec pravosť podpisu žalovaného nepotvrdil, žalobca nepovažuje za taký, ktorý by mohol byť dôvodom na neprihliadnutie ďalšieho dôkazu, výpoveď žalovaného zo dňa 30. 08. 1995, kde žalovaný sám vypovedal „preto som mu súhlas s nakládkou dal tiež spol. M. Hradec Králové a povedal som K., aby s dokladmi a vozidlom šiel cez Nitru“. Na základe uvedených dôvodov žalobca má jednoznačne za to, že prepravná zmluva uzavretá bola. Za nedostatok vykonaného dokazovania označil, že žalobca vznik prepravnej zmluvy nepreukázal. Vykonané dokazovanie žalobca označil za nedostatočné, keďže prvostupňový súd sa nezaoberal s konaním osoby konajúcej v mene žalovaného vodiča kamiónu. Z predložených dokladov podľa žalobcu nie je sporné, že žalovaný prevzal tovar a vykonával dopravu, sporné nie je, že jeho pečiatka a podpis sú uvedené v CMR a konštatoval, že aj nákladný list s nedostatkami je dôkazom o uzatvorení prepravnej zmluvy. Za jednoznačné

žalobca označil, že žalovaný nezačal vykonávať dopravu bezdôvodne, ale na základe objednávky žalobcu. Uviedol, že keby aj pripustil, že zmluva o preprave uzavretá nebola, skutočnosť, že žalovaný spôsobil príjemcovi N. F. škodu nevykonaním dopravy sporný nie je a bol to žalobca, ktorý príjemcovi N. F. škodu nahradil. Z uvedeného dôvodu sa podľa žalobcu žalovaný s poukazom na ustanovenie § 454 Občianskeho zákonníka na úkor žalobcu obohatil, a teda súd mal s poukazom na ustanovenie § 41 ods. 2 O. s. P. nárok posúdiť podľa obsahu a rozhodnúť v prospech žalobcu titulom bezdôvodného obohatenia. Navrhol žalobe vyhovieť a zároveň žiadal, aby súd nevracal vec na rozhodnutie prvostupňovému súdu vzhľadom na nereálnosť vykonávania ďalších dôkazov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. P. bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. P. a dospel k záveru, že odvolanie je právne nedôvodné.

Predmetom odvolania je zaplatenie 980 000 Kč ako právo na náhradu škody za tovar 30 paliet instantnej kávy z mesta Szerencs v Maďarsku do Prahy firme N. F., s. r. o.

Fakt, že tovar 30 paliet instantnej kávy nebol dodaný do miesta určenia sporný nie je. Sporný nie je ani fakt, že žalobca sumu predstavujúcu za stratený tovar 980 000 Kč označenému príjemcovi N. F. uznal / list v spise 102 / a aj zaplatil. Vo veci práva na zaplatenie sumy 980 000 Kč bolo rozhodované prvostupňovým súdom už tri krát, rozsudkom č. k. Z-2-34Cb 212/1996-231 zo dňa 15. 01. 2004, ktorým bolo žalobe vyhovené, rozsudkom č. k. Z-2-34Cb 212/1996-278 zo dňa 28. 03. 2007, ktorým bol návrh zamietnutý a rozsudkom č. k. Z-2-34Cb 212/1996-330 zo dňa 24. 03. 2010.

Z rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-34Cb 212/1996-330 zo dňa 24. 03. 2010, ktorý je predmetom odvolania je zrejmé, že prvostupňový súd nárok zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal, komu bola označená objednávka na prepravu doručovaná a na akú firmu bola adresovaná, že dopravcom mala byť firma B. Sk a že nebolo preukázané, že súhlasný prejav žalovaného zo dňa 07. 08. 1995 je súhlasom na realizáciu označenej prepravy tovaru s následným uzatvorením zmluvy. Na základe tohto zistenia dospel k právnomu záveru, že žalovaného nie je možné považovať za zmluvného partnera žalobcu, teda, že prepravná zmluva medzi žalobcom a žalovaným nevznikla, a teda nie je možné sa domáhať zodpovednosti dopravcu z titulu náhrady škody stratou zásielky. Zo zdôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že zúčastnenými stranami v medzinárodnej doprave bola

spoločnosť N. H. a spoločnosť N. F., s. r. o. Praha, pričom doprava bola realizovaná vozidlom ŠPZ: NRA 47-41. Skutočnosť akým spôsobom žalobca komunikoval s vodičom kamiónu, konajúci súd označil za neznámu. Fakt, že išlo o priamu komunikáciu vodiča kamiónu a žalobcu označil za zrejmu z listu na strane 24 v spise - výpovede žalovaného. prvostupňový súd dospel k záveru, že v zmluvnom vzťahu bola spoločnosť N. F., s. r. o. ako odberateľ a žalobca ako dopravca a odosielateľ bola spoločnosť N. H..

Základnou otázkou pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia je, či prvostupňový súd rozhodol v súlade s Dohovorom č. 11/1975 Zb., keď návrh žalobcu na zaplatenie sumy 980 000 Kč zamietol z dôvodu, že prepravná zmluva medzi žalobcom a žalovaným medzi nimi uzavretá nebola.

Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 Obo 218/2007 zo dňa 21. 10. 2008 vyplýva, že zásielka bola určená a zabezpečená pre zmluvného partnera N. F. prostredníctvom žalovaného ako dopravcu.

Z článku 4 CMR vyplýva, že dokladom o uzavretí prepravnej zmluvy je nákladný list, ak nákladný list chýba, alebo ak má nedostatky, alebo sa stratil, nie je tým existencia, alebo platnosť prepravnej zmluvy dotknutá a vzťahujú sa na ňu aj naďalej ustanovenia Dohovoru.

Z dokladu založeného na č. 1. 7 je zrejme, že za dopravcu bola označená firma P., miesto podnikania Szerencs a určenie pre náves ŠPZ: NR 87-57, NRA 47-41 dopravným príkazom 857/0239/08/01, ktorú dopravu objednával žalobca – firma M. S.. Z dokladu na strane 8 spisu podľa žalobcu je, že žalovaný Firma P. M. súhlasil s vyťažením zásielky. Z tohto listu je pravdou ako je uvedené v prvostupňovom rozhodnutí, že nie je zrejme, komu bol označovaný súhlas žalovaného doručovaný a ani komu adresovaný, a preukázané nie je ani to, že bol podpísaný žalovaným, nakoľko podpis bol žalovaným spochybnený a znaleckým posudkom nepotvrdený. Skutočnosť, že kamión sa stratil je zrejma z listu žalobcu adresovaného žalovanému / list 9/.

Z dokladu založeného na č. 1. 66 je zrejme, že žalovaný prevzal tovar 30 paliet 07. 08. 1995 na prepravu od odosielateľa N. H. pre príjemcu N. F., s. r. o. Praha na prepravu. Na základe predložených dôkazov, odvolací súd sa stotožnil s vysloveným právnym záverom prvostupňového súdu, že v zmluvnom vzťahu bola spoločnosť N. F. a N.

H. prostredníctvom žalovaného. Odvolací súd tvrdenie žalobcu ohľadne vzniku prepravnej zmluvy uzavretej ním a príjemcom zásielky N. F., s. r. po. označil za nepreukázané a fakt, že žalobca zaplatil náhradu škody označenému príjemcovi zásielky nezakladá zodpovednosť žalovaného za túto škodu. Tvrdenie žalobcu, že žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie tým, že žalobca označenému príjemcovi zásielky, škodu za stratenú zásielku zaplatil, odvolací súd označil taktiež za nedôvodné. Žalovanému zaplatením sumy 980 000 Kč žalobcom spoločnosti N. F., s. r. o. nevznikol žiaden majetkový prospech na úkor žalobcu. Žalovaný nebol povinný spoločnosť N. F., s. r. o. platiť spornú sumu a preto, keď žalobca spornú sumu tejto spoločnosti zaplatil, žalovaný sa ničím neobohatil na úkor žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe takto zisteného a posúdeného skutkového stavu prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne podľa 219 O. s. P. potvrdil. Úspešnému žalovanému trovy v odvolacom konaní nevznikli, a preto mu odvolací súd žiadne trovy v odvolacom konaní nepriznal.

P. o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 13. septembra 2011

JUDr. J. Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková